

7.3.2011

B7-0173/2011

REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

iesniegts, noslēdzot debates par Komisijas priekšsēdētāja vietnieces / Savienības augstās pārstāves ārlietās un drošības politikas jautājumos paziņojumu,

saskaņā ar Reglamenta 110. panta 2. punktu

par stāvokli Lībijā

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Elmar Brok, Ioannis Kasoulides, Cristian Dan Preda, Mario Mauro, Marietta Giannakou, Hans-Gert Pöttering, Gabriele Albertini, Tunne Kelam, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Lena Kolarska-Bobińska, Elena Băsescu, Michael Gahler, Alf Svensson, Laima Liucija Andrikienė, Inese Vaidere, Vito Bonsignore, Simon Busuttil, Joachim Zeller, Tokia Saïfi, Michèle Striffler, Andrzej Grzyb, Krzysztof Lisek, Vytautas Landsbergis, Artur Zasada, Salvatore Iacolino, Dominique Vlasto, Alfredo Pallone, Philippe Juvin, Traian Ungureanu, Joanna Katarzyna Skrzydlewska, Ernst Strasser, Roberta Angelilli, Véronique Mathieu, Nadezhda Neynsky, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska
PPE grupas vārdā

Eiropas Parlamenta rezolūcija par stāvokli Lībijā

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā ANO Drošības padomes 2011. gada 26. februāra rezolūciju Nr. 1970/2011,
 - ņemot vērā Padomes 28. februāra lēmumu, ar ko īsteno ANO Drošības padomes rezolūciju un nosaka papildu ierobežojošus pasākumus pret tiem, kas atbildīgi par civiliedzīvotāju vardarbīgo apspiešanu,
 - ņemot vērā to, ka 2011. gada 22. februārī tika apturētas sarunas par ES un Lībijas pamatnolīgumu,
 - ņemot vērā augstās pārstāves / Komisijas priekšsēdētāja vietnieces Ketrinas Eštones nesenos paziņojumus par Lībiju (2011. gada 20. februārī, 23. februārī, 26. februārī un 27. februārī),
 - ņemot vērā paplašināšanās un kaimiņattiecību politikas komisāra *Štefan Füle* 2011. gada 28. februārī Eiropas Parlamenta Ārlietu komitejā Briselē teikto runu, kas bija veltīta nesējamiem notikumiem Ziemeļāfrikā¹,
 - ņemot vērā Reglamenta 110. panta 2. punktu,
- A. tā kā nesējami demonstrācijās vairākās Ziemeļāfrikas un Tuvo Austrumu arābu valstīs ir pieprasīts darīt galu autoritāriem režīmiem un veikt politiskas, ekonomiskas un sociālas reformas, kā arī nodrošināt iedzīvotājiem brīvību, demokrātiju un labākus dzīves apstākļus;
- B. tā kā no 2011. gada 15. februāra šos sākotnēji miermīlīgos protestus pret Lībijas režīmu mēģina apspiest ar nepieredzētu vardarbību; tā kā pulkvedis Kadafi šos protestus vardarbīgi apspiež, izmantojot Lībijas bruņotos spēkus un miliciju, bez izšķirības pret civiliedzīvotājiem vēršot ložmetējus, snaiperus un militārās lidmašīnas; tā kā tādēļ strauji palielinājies bojāgājušo skaits un daudzi cilvēki ir ievainoti un apcietināti;
- C. tā kā pēc asiņainajām sadursmēm starp protestu dalībniekiem un valdības spēkiem, kas ilga dažas dienas, demonstranti ir pārņēmuši savā kontrolē vairākas nozīmīgas pilsētas, tostarp Bengāzī; tā kā pēc valsts austrumu daļas atbrīvošanas sacelšanās pret vadoni Muamaru Kadafi pārņem teritoriju ap galvaspilsētu Tripoli, kur turpinās kaujas;
- D. tā kā spēki, kas ir opozīcijā Kadafi režīmam, jau kontrolē lielāko daļu Lībijas naftas un gāzes atradņu un tā kā tādēļ sankcijas pret Lībiju enerģētikas jomā kaitētu viņu centieniem;
- E. tā kā saskaņā ar ANO Cilvēktiesību padomes informāciju pēdējās dienās vairāk nekā 140 000 cilvēku ir pametuši valsti un devušies uz kaimiņvalstīm (galvenokārt Ēģipti un

¹ <http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=SPEECH/11/130&language=en>

Tunisiju), bet vairāki tūkstoši ir iestrēguši pie robežas un viņiem steidzami vajadzīga palīdzība; tā kā tas rada ārkārtēju humanitāro situāciju, kas nozīmē, ka ir vajadzīga ātra ES reakcija;

- F. tā kā saskaņā ar ANO Drošības padomes rezolūciju Nr. 1970/2011 sistemātiski veiktos un plašos uzbrukumus civiliedzīvotājiem Lībijā var pielīdzināt noziegumiem pret cilvēci;
- G. tā kā ANO Drošības padome, rīkojoties saskaņā ar hartas VII nodaļu, savā 2011. gada 26. februāra rezolūcijā Nr. 1970/2011 noteica ieroču embargo un sankcijas pret Muamaru Kadafi un citām personām, kas atbildīgas par šīm represijām, vienlaikus vērstoties Starptautiskajā Krimināltiesā saistībā ar radušos stāvokli;
- H. tā kā no 2011. gada 22. februāra ES ir pārtraukusi notiekošās sarunas par ES un Lībijas pamatnolīgumu un apturējusi visus sadarbības līgumus ar Lībiju; tā kā 2011. gada 28. februārī ES Padome pieņēma papildu ierobežojošus pasākumus pret Lībiju;
- I. tā kā vārda brīvība un miermīlīgas pulcēšanās tiesības ir neatņemamas cilvēku tiesības, kas jārespektē un jāaizstāv;
- J. tā kā, turpinoties nemieriem, humanitārā situācija Lībijā aizvien pasliktinās, jo trūkst ārstniecības līdzekļu, kā arī degvielas un pārtikas; tā kā saskaņā ar ANO Bēgļu aģentūras informāciju Lībiju ir pametuši vairāk nekā 140 000 cilvēku, dodoties uz blakus esošo Tunisiju un Ēģipti;
- K. tā kā milzīgā un neapturamā bēgļu plūsma ir radījusi smagas sekas arī veselības jomā un dažu dalībvalstu organizētā humanās palīdzības sniegšana ir tūlītēja reakcija uz cietušo iedzīvotāju vajadzībām;
- L. tā kā ES ir ļoti ieinteresēta, lai Ziemeļāfrikā būtu demokrātija, stabilitāte, pārticība un miers;
- M. tā kā vērienīgie protesti daudzās arābu valstīs ir apliecinājuši, ka nedemokrātiski un autoritāri režīmi nevar garantēt patiesu stabilitāti un ka demokrātiskās vērtības nedrīkst nodalīt no ekonomiskas un politiskas partnerības,
 1. pauž solidaritāti ar Lībijas iedzīvotājiem un jo īpaši Lībijas jauniešiem, kas ir demokrātijas un režīma maiņas virzītājspēks, un atbalsta viņu likumīgos demokrātiskos, ekonomiskos un sociālos centieniem; asi nosoda klajos un sistemātiskos cilvēktiesību pārkāpumus Lībijā un jo īpaši miermīlīgos protestos iesaistīto demokrātijas piekritēju, žurnālistu un cilvēktiesību aizstāvju vardarbīgo apspiešanu;
 2. stingri nosoda apzināto un nesamērīgo spēka lietošanu un pauž dziļu nožēlu par tās sekām, jo daudzi cilvēki gājuši bojā vai guvuši ievainojumus; izsaka līdzjūtību upuru ģimenēm;
 3. tādēļ prasa nekavējoties darīt galu pulkveža Kadafi brutālajam diktatoriskajam režīmam un aicina viņu nekavējoties atkāpties, lai novērstu turpmāku asinsizliešanu un nodrošinātu mierīgu politisko pāreju; aicina Lībijas varas iestādes nekavējoties izbeigt vardarbību un ļaut panākt mierīgu situācijas risinājumu, kas attaisnotu Lībijas iedzīvotāju likumīgās cerības; aicina Lībijas varas iestādes ievērot cilvēktiesības un starptautiskās humanitārās

tiesības, atcelt visus ierobežojumus vārda brīvībai, tostarp internetā, un nekavējoties ļaut valstī iebraukt neatkarīgiem cilvēktiesību novērotājiem un ārvalstu preses pārstāvjiem;

4. aicina ES un starptautisko sabiedrību darīt visu iespējamo, lai panāktu Kadafi un viņa režīma pilnīgu izolāciju gan valsts, gan starptautiskā mērogā;
5. pieprasa neatkarīgai izmeklēšanas komitejai izmeklēt incidentus, kuru rezultātā iestājusies nāve, gūti ievainojumi vai apcietināti cilvēki saistībā ar atgadījumiem, kas Lībija notika pēc 2011. gada 15. februāra; uzsver, ka tiem, kas veikuši uzbrukumus civiliedzīvotājiem, katram atsevišķi noteikta kriminālatbildība saskaņā ar starptautiskajām tiesību normām, ka viņi ir jāsauc pie atbildības un neviens nedrīkst palikt nesodīts; šajā sakarībā atzinīgi vērtē ANO Drošības padomes vēršanos Starptautiskajā Krimināltiesā saistībā ar situāciju Lībijā un aicina dalībvalstis sadarboties ar šo tiesu un tiesas prokuroriem, lai panāktu taisnīgumu;
6. atzinīgi vērtē ANO Ģenerālās asamblejas 2011. gada 1. marta rezolūciju, ar kuru aptur Lībijas dalības tiesības ANO Cilvēktiesību padomē, jo šī dalība jau sen bija kļuvusi par paradoksu, sākoties sistemātiskiem cilvēktiesību pārkāpumiem šajā valstī;
7. uzskata, ka ir vajadzīga apņēmības pilna un vienota rīcība no starptautiskās sabiedrības puses, ņemot vērā bīstamo stāvokli Lībijā; tādēļ atzinīgi vērtē ANO Drošības padomes pieņemto rezolūciju Nr. 1970/2011, ar kuru ir noteikts ieroču embargo, kā arī līdzekļu iesaldēšana un aizliegums izsniegt vīzas Muamaram Kadafi un citām personām, kas piedalījušas vardarbīgā protestu apspiešanā; norāda, ka ES pirmā ieviesa ANO Drošības padomes noteiktās sankcijas un ka ES pasākumi ir vēl plašāki, jo tie paredz atsevišķas sankcijas; tādēļ atzinīgi vērtē Padomes lēmumu tirdzniecībā ar Lībiju aizliegt tai pārdot tādu aprīkojumu, ko tā var izmantot represīviem mērķiem, kā arī lēmumu paplašināt to personu loku, uz kurām attiecas līdzekļu iesaldēšana un aizliegums saņemt vīzas;
8. pauž dziļas bažas, ka, pasliktinoties stāvoklim Lībijā, var nepieredzētos apmēros palielināties bēgļu plūsma, bēgļiem dodoties Tunisijas un Ēģiptes robežas virzienā, kā arī uz Eiropu;
9. aicina Eiropas Komisiju un aģentūru *Frontex* nodrošināt, lai tiktu veikti visi vajadzīgie pasākumi, tostarp nodrošināti pienācīgi cilvēkresursi, kā arī finanšu un tehniskie līdzekļi, kas ļautu ES saskaņā ar LESD 80. pantu pienācīgi reaģēt uz iespējamo masveida migrāciju;
10. aicina pastāvīgi novērtēt sankciju efektivitāti; šajā sakarībā atzinīgi vērtē apspriedes par turpmākām ES sankcijām, tostarp arī to Lībijas uzņēmumu aktīvu iesaldēšanu, kuri ir saistīti ar Kadafi režīmu;
11. aicina augsto pārstāvi / Komisijas priekšsēdētāja vietnieci rūpīgi sekot līdzi šai situācijai un būt gatavai ciešā sadarbībā ar ANO noteikt stingrākus pasākumus, tostarp slēgt gaisa telpu un, iespējams, veikt citus militārus pasākumus, lai nepieļautu turpmāku asinsizliešanu un panāktu Kadafi režīma izolāciju;
12. pauž dziļas bažas par humanitārās situācijas pasliktināšanos Lībijā, kā arī par bēgļiem pie šīs valsts robežām; uzsver, ka tūkstošiem cilvēku ir iestrēguši pie Lībijas robežas ar Ēģipti

un Tunisiju un viņiem liegtas tiesības šķērsot robežu, kas tādēļ rada ārkārtēju humanitāro situāciju; aicina Lībijas pašreizējās un turpmākās varas iestādes ļaut iebraukt humānās palīdzības organizāciju pārstāvjiem un garantēt viņu drošību; uzsver, ka ES steidzami jānovērtē cilvēku vajadzības Lībijā un kaimiņvalstīs un ātri jāsniedz visa vajadzīgā finanšu un humānā palīdzība; atzinīgi vērtē komisāres K. Georgijevas un Humānās palīdzības un civilās aizsardzības ģenerāldirektorāta (*ECHO*) līdz šim veiktos pasākumus un atvēlētos līdzekļus, kā arī atsevišķu dalībvalstu sniegto humāno palīdzību, lai tiktu galā ar šo uzdevumu;

13. atzinīgi vērtē ārkārtas Eiropadomes sanāksmes sasaukšanu 2011. gada 11. martā sakarā ar notikumiem Lībijā un dienvidu kaimiņvalstīs; aicina augsto pārstāvi un dalībvalstis izstrādāt visaptverošu un saskaņotu stratēģiju humānās palīdzības pasākumiem un politiskajai reakcijai uz situāciju Lībijā;
14. aicina ES uzņemties vadošo lomu arī Lībijas ilgtermiņa politiskajā, ekonomiskajā un sociālajā attīstībā; šajā sakarībā aicina par prioritāti noteikt palīdzību tādās jomās kā iestāžu izveide un reformas, ar mērķi nodrošināt cilvēktiesības, tiesiskumu, labu pārvaldību, plurālismu, demokrātiju un mieru Lībijā; prasa, lai augstā pārstāve / Eiropas komisijas priekšsēdētāja vietiece pilnībā izmanto visus attiecīgos ES ārpolitikas finanšu instrumentus;
15. šajā sakarībā aicina ES uzturēt pastāvīgu dialogu ar Lībijas opozīciju;
16. uzskata, ka revolucionārās pārmaiņas Ziemeļāfrikā un Tuvajos Austrumos ir skaidri parādījušas, ka ES pozitīvā ietekme un ilgtermiņa uzticība šim reģionam būs atkarīga no tās spējas īstenot saskaņotu kopējo ārpolitiku, kas balstīta uz vērtībām un nepārprotami atbalsta jaunos demokrātiskos spēkus; atkārtoti prasa ES pārskatīt demokrātijas un cilvēktiesību atbalsta politiku, lai visos nolīgumos ar trešām valstīm iedibinātu cilvēktiesību klauzulas īstenošanas mehānismu;
17. atkārtoti prasa to cieši iesaistīt darbā, veidojot īpašu uzdevumu grupu, kuras mērķis būs koordinēt ES reakciju uz krīzi Lībijā uz citur Vidusjūras reģionā;
18. uzsver, ka notikumi Lībijā un citās reģiona valstīs vēlreiz apliecina, ka steidzami jāizstrādā vērienīgāka un efektīva politika un jārada instrumenti, kas veicinātu un atbalstītu politiskas, ekonomiskas un sociālas reformas ES dienvidu kaimiņvalstīs; uzsver, ka Eiropas kaimiņattiecību politikas regulārajā stratēģiskajā pārskatīšanā jāņem vērā pašreizējie notikumi reģionā un jāpiedāvā jauni labāki veidi, kā apmierināt cilvēku vajadzības un centienus; uzstāj, ka kaimiņattiecību politikas pārskatīšanā par prioritāti jāizvirza tādi kritēriji kā tiesu varas neatkarība, pamatbrīvību, plurālisma un preses brīvības ievērošana un korupcijas apkarošana; pieprasa to labāk koordinēt ar citām Eiropas Savienības politikas nostādnēm attiecībā uz šīm valstīm;
19. piekrīt uzskatam, ka Savienībai Vidusjūrai jāpielāgojas jaunajai situācijai un apstākļiem, jāizsver nesenie notikumi un attiecīgi jārikojas, lai nāktu klajā ar priekšlikumiem, kā vislabāk veicināt demokrātiju un cilvēktiesības tās dalībvalstīs un reģionā, tostarp Lībijā, un par iespējamām reformām, lai palielinātu Savienības Vidusjūrai lomu un padarītu to saskaņotāku un efektīvāku;

20. uzskata, ka korupcijas apkarošana un tiesiskuma nostiprināšana trešās valstīs ir galvenie rādītāji, kas jāņem vērā, lai varētu attaisnot cilvēku cerības un piesaistīt ārvalstu investīcijas;
21. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, augstajai pārstāvei, dalībvalstu valdībām un parlamentiem, Savienības Vidusjūrai Parlamentārajai asamblejai, kā arī Lībijas varas iestādēm un opozīcijai.